

РЕШЕНИЕ

№ 2524

гр. София, 14.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Жанета Малинова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **175** по описа за **2020** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Столична община /СО/ срещу Решение №275073 /14.11.2019г по НАХД № 7497 / 2019г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 10 ти състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 349973/28.12.2018г , издадено от Заместник Кмета на СО, с което на основание чл.53 и чл.13, б. „Б” от ЗАНН и чл. 48 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община /НРУПОГТТСО / на В. П. Д. е наложена „глоба” в размер на 50 /петдесет/ лева за извършено нарушение по чл.18, ал.1, т.1, т.2 и т.3, връзка чл.46, ал.1 и чл.47, ал.1 от НРУПОГТТСО . Касаторът оспорва в цялост решението, постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Елементите от обективната и субективната страна на нарушението били осъществени. Излага се , че в конкретния случай Законът за автомобилните превози не намира приложение , доколкото обхвата му е относим единствено до автомобилния и автобусен превоз .

Моли решението да бъде отменено, а атакуваното НП - потвърдено.

В съд.заседание касатора чрез юриск.Ц. поддържа жалбата и иска нейното уважаване.

Ответникът не се явява ине изпраща представител в съд.заседание .

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за

неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XIV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 220 във връзка с чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна. Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена от активнoleгитимирано лице жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

От фактическа страна Районният съд е установил, че на 12.12.2018г. около 10.28 часа ответницата Д. пътувала в метрото по посока към ж.к. „М.“3. Във вагона преди спирка метростанция „М. 1 „ била проверена от свидетелката С. Л., която установила, че Д. е без редовен превозен документ за пътуване – с нетаксувана електронна карта, заредена за 10 пътувания за метро и отказала да закупи предложената ѝ карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците. Поради това св. С. поискала от жалбоподателката лична карта и в присъствието на св. Т. ѝ съставила Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 0349973 от 12.12.2018г. за нарушение на чл.18, ал.1, т.1, т.2 и т.3, връзка чл.46, ал.1 и чл.47, ал.1 от НРУПОГТТСО. Д. отказала да получи препис от Акта и това било удостоверено с подписа на св. С.. Въз основа на акта е издадено атакуваното НП.

Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства, като се констатира, че не е налице нарушение на нормите на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и на чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Съгласно чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата „Кметът на Столична община възлага на Изпълнителния директор на [фирма] да определи длъжностните лица, които да осъществяват контрола по редовността на пътниците в обществения транспорт. Длъжностните лица - контролери по редовността на пътниците, определени от Изпълнителния директор на [фирма], съставят актове на нарушителите за всяко установено от тях нарушение според предоставените им с тази наредба правомощия“. Съгласно чл. 35, ал. 5 от Наредбата „въз основа на съставените актове за установяване на административни нарушения посочени в чл. 35, ал. 1, ал. 2 и ал. 3, във връзка с чл. 34, ал. 3, ал. 4 и ал. 5 от наредбата, кмета на Столична община или определен от него заместник кмет издават наказателни постановления“. По делото са представени доказателства, удостоверяващи компетентността на „контролѐра“ да съставя актове /Заповед № СОА18-РД08-455 от 10.05.2018 г. на Кмета на СО/ ,но липсват своевременно представени доказателства за компетентност на органа издал НП,тъй като са представени на съда след приключване на съдебното дирене.Предвид обстоятелството, че въззивния съд е преценил, че оспореното пред него НП страда от други пороци, водещи до неговата отмяна, същият не е коментирал в своето решение и това нарушение. Доколкото обаче Заповед № СОА189РД09-1582/12.12.2018, даваща правомощия на Д. Б. да издаде процесното НП е част от адм.преписка по касационното производство, то настоящият касационен състав приема, че НП № 349973/28.12.2018г., издадено от Заместник Кмета на СО е издадено от компетентен орган.

Районният съд е събрал допустимите, необходими и относими доказателства за установяване на правнорелевантните факти по делото; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя. В допълнение следва да се посочи, че са допуснати съществени процесуални нарушения при описание на деянието в атакуваното НП , касаещи неговата съставомерност, които нарушения ограничават възможността на проверяваното лице да ангажира адекватно правната си защита.

В АУАН е изрично отбелязано, че Д. пътува „с нередовен превозен документ“ – „нетаксувана електронна карта, заредена за 10 пътувания за метро“ и „отказва да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците“, докато в Наказателното постановление нарушението е описано по-общо, неразбираемо и лаконично : посочено е само, че нарушението се състои в пътуване „с нередовен превозен документ“ и „отказва да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците“. Следователно налице е несъответствие в съдържанието на АУАН и НП , което е недопустимо , тъй като в случая в Наказателното постановление не е посочено в какво конкретно се състои нарушението, какво реално е извършила или не е извършила Д. . Фактите от АУАН, че ответницата е пътувала с „нетаксувана електронна карта, заредена за 10 пътувания за метро“ отсъстват в Наказателното постановление. За съда и страните не става ясно какво съдържание се крие под термина „с нередовен превозен документ“ в НП – дали, не е перфорирала, респ. валидирала билета/картата си (т.е. не ги е направила редовни по смисъла на чл.10 и чл.11 от Н.); дали е имала превозен документ, който не важи за Столична община или не важи за момента, респ. маршрута на пътуването (и за това е нередовен); дали е имала билет, който вече е бил ползван при предходно пътуване (което има значение също за редовността на документа) или нещо друго. Тогава , когато една норма съдържа в себе си няколко хипотези е задължително да се посочи коя хипотеза е меродавна за конкретния случай ,за да е осъществено изискването на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН и да може нарушителя адекватно да се защити .

Непълнотата в НП не може да се попълни с текста на АУАН, защото административно – наказателното обвинение се формира , именно с Наказателното постановление. Поради това в Наказателното постановление следва да е достатъчно ясно и разбираемо описано нарушението, за да не се затруднява правото на защита на наказаното лице. Поради това и чл.53, ал.2 от ЗАНН казва, че когато е допусната нередовност в Акта, Наказателно постановление се издава, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. В случая, обаче, в Акта няма неяснота. Такава е въведена с Наказателното постановление чрез прекалено общото описание на твърдяното нарушение.

Изписването на трите предложения на нормата на чл.18, ал.1 от НРУПДГТТСО води до неяснота за кое от трите задължения по този текст от Наредбата на Д. е наложено административно наказание /доколкото то е само едно/.

В настоящето изложение касационния състав няма да обсъжда възражението на касатора за неприлагането на ЗАВП ,тъй като такава констатация и мотиви в оспореното решение на СРС липсва. При касационното обжалване , с оглед забраната за нови фактически установявания въведена в нормата на чл.220 от АПК ,съдът се произнася единствено по посочените в жалбата касационни основания.

Констатираното противоречие при описанието на осъществилата се фактическа обстановка препятства “нарушителя” да разбере за кое свое действие/бездействие следва да търпи наложеното му административно наказание.

Несъответствието между АУАН и НП относно фактическия състав на деянието, доказателствата, които го потвърждават, и законните разпоредби, които са били нарушени виновно, е предпоставка за ограничаване правото на защита на административнонаказаното лице, съответно – за отмяна на НП поради допуснати съществени процесуални нарушения.

Липсата на касационните основания на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс е предпоставка – касационната жалба да бъде отхвърлена като неоснователна, постановеното съдебно решение – оставено в сила. По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XIV-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №275073 /14.11.2019г по НАХД № 7497 / 2019г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 10 ти състав

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1 .

2.